

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 28 korrik 2025
Nr. ref.: RK 2743/25

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI227/24

Parashtrues

Enver Sekiraqa

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit [PML. nr. 397/24] të 1 korrikut 2024
të Gjykatës Supreme të Kosovës**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Nexhmi Rexhepi, kryetar
Safet Hoxha, zëvendës kryetar
Bajram Ljatifi, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare
Enver Peci, gjyqtar
Jeton Bytyqi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është parashtruar nga Enver Sekiraqa nga Prishtina, (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës), i përfaqësuar nga Besnik Berisha, avokat nga Komuna e Prishtinës.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston kushtetutshmërinë e Aktgjykimit [PML. nr. 397/24] të 1 korrikut 2024 të Gjykatës Supreme të Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme).

Objekti i çështjes

3. Objekti i çështjes së kësaj kërkesë është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të kontestuar, përmes të cilit pretendohet se janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të parashtruesit të kërkesës, të garantuara me nenin 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] dhe nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), në lidhje me nenin 5 (E drejta për liri dhe siguri) dhe nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

4. Kërkesa bazohet në paragrafin 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 (Procedimi i kërkesës) dhe 47 (Kërkesa individuale) të Ligjit nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe në rregullin 25 (Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve) të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 11 nëntor 2024, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi përmes postës kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata). Gjykata e pranoi dhe regjistroi kërkesën e parashtruesit të kërkesës më 15 nëntor 2024.
6. Më 5 dhjetor 2024, Gjykata; i) e njoftoi parashtruesin e kërkesës për regjistrimin e kërkesës, ii) i dorëzoi Gjykatës Supreme një kopje të kërkesës dhe, iii) i kërkoi Gjykatës Themelore në Prishtinë (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore) dëshmi se kur i është dorëzuar aktgjykimi i kontestuar parashtruesit të kërkesës ose përfaqësuesit të tij.
7. Më 10 dhjetor 2024, bazuar në paragrafin 5 të nenit 114 [Përbërja dhe Mandati i Gjykatës Kushtetuese] të Kushtetutës, rregullit 8 (Zgjedhja e Kryetarit/es dhe e Zëvendëskryetarit/es) të Rregullores së punës dhe Vendimit të Gjykatës [KK-SP 812-1/24], të 10 dhjetorit 2024, Gjyqtari Nexhmi Rexhepi u zgjodh Kryetar i Gjykatës Kushtetuese. Bazuar në paragrafin 2 të rregullit 8 të Rregullores së punës dhe Vendimit të Gjykatës, u përcaktua që gjyqtari Nexhmi Rexhepi, detyrën e Kryetarit të Gjykatës e merr pas përfundimit të mandatit të Kryetares aktuale të Gjykatës, Gresa Caka-Nimani, më 30 dhjetor 2024.
8. Më 12 dhjetor 2024, Gjykata pranoi një shkresë nga Gjykata Themelore ku ishte e bashkëngjitur dëshmia se aktgjykimi i kontestuar i ishte dorëzuar përfaqësuesit të parashtruesit të kërkesës më 11 korrik 2024.
9. Më 30 dhjetor 2024, bazuar në paragrafin 2 të rregullit 8 të Rregullores së punës dhe Vendimit [KK-SP 812-1/24] të 10 dhjetorit 2024 të Gjykatës, gjyqtari Nexhmi Rexhepi mori detyrën e Kryetarit të Gjykatës, ndërsa bazuar në nënparagrafin 1.1 të paragrafit 1 të nenit

8 (Përfundimi i mandatit) të Ligjit, Kryetarja Gresa Caka Nimani përfundoi mandatin e Kryetares dhe të gjyqtares së Gjykatës Kushtetuese.

10. Në të njëjtën ditë, bazuar në nënparagrafin 1.1 të paragrafit 1 të nenit 8 të Ligjit, edhe Gjyqtarja Selvete Gërxhaliu-Krasniqi përfundoi mandatin e gjyqtares së Gjykatës Kushtetuese.
11. Më 6 janar 2025, Kryetari i Gjykatës, me vendimin [GJR. KI227/24], caktoi gjyqtarin Radomir Laban gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Nexhmi Rexhepi (kryesues), Safet Hoxha dhe Bajram Ljatifi (anëtarë).
12. Më 2. korrik 2025, Kolegji shqyrtues e shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja a fakteve

13. Nga shkresat e lëndës rezulton që parashtruesi i kërkesës gjendet në paraburgim nga 3 janari 2014.
14. Më 27 prill 2016, Prokuroria Speciale e Kosovës (në tekstin e mëtejme: Prokuroria) ka ngritur aktakuzën me numër [PPS.nr. 467/2009] kundër parashtruesit të kërkesës, nën dyshimin e bazuar se ka kryer veprën penale *“Shtytje në kryerjen e vrasjes së rëndë, nga neni 147, paragrafët 3 dhe 9, lidhur me nenin 24 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës”*.
15. Më 3 maj 2024, Gjykata Themelore në Prishtinë-Departamenti për Krime të Rënda (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore) nxori aktgjykimin [PKR. nr. 170/2020], përmes të cilit parashtruesi i kërkesës është shpallur fajtor për kryerjen e veprës penale *“Shtytje në kryerjen e vrasjes së rëndë nga neni 147 par. 3 dhe 9 lidhur me nenin 24 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës”*, dhe me të cilën parashtruesi i kërkesës u dënua me 25 vjet burgim.
16. Duke pasur parasysh faktin se parashtruesi i kërkesës në kohën e nxjerrjes së aktgjykimit [PKR. nr. 170/2020] ka qenë në arrest shtëpiak, në të njëjtën ditë Gjykata Themelore nxori edhe një aktvendim të veçantë [PKR. nr. 170/2020], përmes të cilit *“i hoqi masën e arrestit shtëpiak dhe i lejoi parashtruesit të kërkesës të mbrohet në liri”*.
17. Në arsyetimin e aktvendimit [PKR. nr. 170/2020], me të cilin parashtruesit të kërkesës i hiqet masa e arrestit shtëpiak dhe i lejohet të mbrohet në liri, Gjykata Themelore, ndër të tjera, theksoi:

“[...] Gjykata ka shpallur aktgjykim dënues për të pandehurin dhe meqenëse është arrit sigurimi i tij në procedurë gjykata vlerëson se kanë përfunduar shkaqet për të cilat është caktuar dhe vazhduar masa e arrestit shtëpiak .

Andaj, gjykata tani ka vlerësuar se kanë pushuar të gjitha shkaqet për të cilat është caktuar masa e paraburgimit dhe masa e arrestit shtëpiak, ngase i akuzuari është shpallur fajtor për veprën penale për të cilën është akuzuar dhe ndaj të njëjtit është bërë shpallja e aktgjykimit, andaj të akuzuarit i ndërpritet masa e arrestit shtëpiak, ashtu që Gjykata urdhëron që i njëjti të mbrohet në liri.”

18. Më 8 maj 2024, Prokuroria parashtroi ankesë në Gjykatën e Apelit të Kosovës - Departamenti i Special në tekstin e mëtejshëm: Gjykata e Apelit kundër aktvendimit [PKR. nr. 170/2020] të Gjykatës Themelore, duke pretenduar shkelje të dispozitave të procedurës penale, nenit 415, paragrafi 1, nënparagrafi 1.1 në lidhje me nenin 366, paragrafi 1, nënparagrafi 1.1 dhe paragrafi 6 të KPP-së, duke deklaruar:

“[...] se i pandehuri Enver Sekiraqa është shpallur fajtor për veprën penale “Shtytje për të kryer vrasje të rëndë” referuar nenit 147, pika 3 dhe në lidhje me nenin 24 të KPP-së, dhe për të njëjtën vepër, fillimisht gjykata e shkallës së parë e ka dënuar të pandehurin me burgim prej 25 (njëzet e pesë) vite, vepra penale për të cilën i akuzuari është shpallur fajtor është shumë e rëndë, mënyra e kryerjes së veprës penale dhe veçanërisht marrja për bazë e motivit për të cilin është kryer vepra penale, pasojat e kësaj vepre penale, pasi kemi të bëjmë me humbje e jetës e së një personi zyrtarë, andaj edhe vendimi i kontestuar në lidhje me lirimin e të pandehurit, është i papranueshëm...”

19. Më 17 maj 2024, Gjykata e Apelit nxori aktvendimin [PN1. S. nr. 91/24], përmes të cilit, në pikën I të dispozitivit aprovoi ankesën e Prokurorisë, ndryshoi aktvendimin e Gjykatës Themelore [PKR. nr. 170/2020] të 3 majit 2024, në pikën II të dispozitivit, Gjykata e Apelit caktoi “masën e paraburgimit që do të zgjas deri sa aktgjykimi të merr formën e prerë, por jo më shumë se koha e dënimit të shqiptuar në aktgjykimin e gjykatës themelore. Masa e paraburgimit ndaj të pandehurit caktohet konform dispozitës ligjore nga 366 par. 1 pika 1.1 lidhur me nenin 184 paragrafi 1 nënparagrafi 1.1 e 1.2 kushti nga pika 1.2.1 lidhur me nën par. 1.3 të KPPRK-së”.

20. Në arsyetimin e aktvendimit [PN1.S. nr. 91/24], Gjykata e Apelit, ndër të tjera, theksoi:

“Gjykata e shkallës së parë në aktvendimin e saj nuk ka dhënë arsye të mjaftueshme lidhur me peshën dhe përshtatshmërinë e mosvazhdimin të masës së arrestit shtëpiak duke e liruar të njëjtin që të mbrohet në liri pas shpalljes së aktgjykimit, dhe nuk ka vepruar drejt kur ndaj të pandehurit është përcaktuar mbrojtja në liri.”

“Kolegji ka parasysh se në rrethanat e këtij rasti rrjedhë se vepra penale është e rëndë dhe se dënimi i shqiptuar nga gjykata e shkallës së parë është i lartë, këto dy rrethana ngritin lartë rrezikun e arratisjes [...], ku nga shkresat e lëndës rrjedhë se pas ndodhjes së ngjarjes ditën kritike, i pandehuri kishte qëndruar në arrati për një kohë të gjatë, prandaj duke pasur për bazë veprën e rëndë është marr aktgjykim dënues në gjykatën e shkallës së parë, dhe poashtu dënimin e shqiptuar dhe faktin se i njëjti person për këtë çështje penale në të kaluarën ka qëndruar më parë në arrati, dhe të gjitha këto rrethana janë konkrete, që e paraqesin rrezikun e lartë të i pandehuri që ai sërish mund të qaset arratis dhe të vështirësoj zbatimin e procedurës penale deri në përfundimin e plotë të kësaj çështje penale”.

“Kolegji ka pasur parasysh pretendimet e mbrojtjes së të pandehurit av. Besnik Berisha që janë paraqitur në përgjigjen e prokurorisë, si të tilla kolegji i ka shqyrtuar dhe ka gjetur se ata pretendime janë të pabazuara, duke qenë se ka një vendim të gjykatës së shkallës së parë me të cilin ka ndërprerë masën e arrestit shtëpiak, dhe se në rrethanat të tilla prokurori ka parashtuar ankesë për shkakun e ndërprerjes ku edhe ka vlerësuar se ka arsye për caktimin e masës së paraburgimit pas shpalljes së aktgjykimit.”

21. Mbrojtësi i parashtruesit të kërkesës parashtroi ankesë në Gjykatën Supreme kundër aktvendimit [PN1.S. nr. 91/24] të Gjykatës së Apelit, duke pretenduar shkelje të së drejtës së lirisë dhe sigurisë, të garantuar me nenin 29.1 të Kushtetutës, si dhe shkelje të neneve 7, 159, 171.2, 182.2, 184.1, 188.1 dhe 366.1 të KPP-së.
22. Më 27 maj 2024, Gjykata Supreme nxori aktvendimin [PN. II. nr. 4/2024] përmes të cilit refuzoi si të pabazuar ankesën e avokatit mbrojtës të parashtruesit të kërkesës të parashtruar kundër aktvendimit [PN.1.S. nr. 91/2024] të Gjykatës së Apelit të 17 majit 2024.
23. Në arsyetimin e aktvendimit [PN. II. nr. 4/2024] Gjykata Supreme theksoi, *ndër të tjera* , “[...] ankesa (e Prokurorisë) nuk është e kundërligjshme, por është e drejtë dhe e ligjshme (siç me të drejtë janë udhëzuar palët për të drejtën e ankesës në aktvendimin e shkallës së parë), si dhe kategori kushtetuese, po ashtu edhe gjykata e shkallës së dytë, duke vepruar sipas ankesës, ka të drejtën dhe kompetencën që konform gjetjeve të ndryshojë (si në rastin konkret) vendimin e gjykatës së shkallës së parë.”

“Gjykata e shkallës së dytë drejt ka gjetur se gjykata e shkallës së parë, në vendimin e saj, nuk ka dhënë arsye të mjaftueshme lidhur me peshën dhe mospërshtatshmërinë e mosvazhdimin të masës së arrestit shtëpiak duke e liruar të njëjtin që të mbrohet në liri pas shpalljes së aktgjyqimit, dhe se nuk ka vepruar drejt kur ndaj të pandehurit është caktuar mbrojtja në liri, duke u marrë parasysh fakti se i pandehuri është akuzuar për vepër të rëndë penale dhe se për të njëjtën vepër është shpallur fajtor dhe është dënuar me 25 vite burgim. Lartësia e dënimit të shqiptuar paraqet rrethana që e bëjnë të arsyeshme drojën për rrezikun e arratisjes së të pandehurit”.

“[...] kjo Gjykatë vlerëson se ka bazë ligjore për caktimin e masës së paraburgimit konform nenit 184, par. 1, nënpar. 1.1 e 1.2, pika 1.2.1 të KPP, duke pasur parasysh lartësinë e dënimit të shqiptuar, e cila është rrethana që tregon rrezikun se me lënien në liri të të pandehurit ekziston mundësia që i njëjti të pengojë zhvillimin e procedurës penale duke u arratisur, ikur apo fshehur për t’iu shmangur përgjegjësisë penale, dhe në këtë mënyrë pamundësohet zhvillimi i rregullt i procedurës penale”.

24. Avokati mbrojtës i parashtruesit të kërkesës parashtroi kërkesë për mbrojtjen e ligjshmërisë në Gjykatën Supreme kundër aktvendimit [PN. II. nr. 4/2024] të Gjykatës Supreme të 27 majit 2024, duke pretenduar, i) se aktvendimi i Gjykatës Supreme, është i përfshirë me shkelje thelbësore nga neni 411 i KPP-së, duke absorbuar me automatizëm shkeljen e neneve 7, 159, 171.2, 182.2, 184.1 dhe nenit 366.1 të KPP-së dhe, ii) se Gjykata Supreme, me vendimin e kontestuar, nuk ka sqaruar bazën ligjore që i lejon prokurorisë që përmes ankesës të paraqesë kërkesë për caktim të paraburgimit si rrethanë “*in peius*” për të pandehurin.
25. Prokuroria i propozoi Gjykatës Supreme që kërkesa për mbrojtjen e ligjshmërisë e mbrojtësit të parashtruesit të kërkesës të refuzohet si e pabazuar.
26. Më 1 korrik 2024, Gjykata Supreme nxori aktgjykimin [Pml. nr. 397/2024], ku thuhet:

“Refuzohet si e pabazuar kërkesa për mbrojtje të ligjshmërisë e mbrojtësit të të akuzuarit, e paraqitur kundër aktvendimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës PN. nr. S.nr. 91/2024 të datës 17.05.2024 dhe aktvendimit të Gjykatës Supreme të Kosovës PN. II. nr. 4/2024 të datës 27.05.2024.”

27. Në arsyetimin e aktgjykimit [Pml. nr. 397/2024], Gjykata Supreme, ndër të tjera, deklaroi:

“Gjykata Supreme e Kosovës vlerëson se pretendimet e mësipërme në kërkesë janë të pabazuara, sepse ashtu siç ka konstatuar nga gjykata e shkallës së dytë në procedurën ankimore, ankesa është mjet i rregullt juridik, nuk është e kundërligjshme, por është e drejtë dhe e ligjshme.

“Tutje, lidhur me pretendimet e shprehura në kërkesë të mbrojtjes, se “ PSRK-ja se a mund të ushtrojë mjetin juridik vetëm kundër ndërprerjes së masës së arrestit shtëpiak, me kërkesë për caktimin e arrestit shtëpiak, por assesi në emër të së drejtës për ankesë kundër ndërprerjes së masës së arrestit shtëpiak të ushtrojë në thelb kërkesë për caktimin e masës së paraburgimit si masë më invazive”, Gjykata vlerëson se PSRK-ja, e pakënaqur me vendimin e gjykatës së shkallës së parë me të cilin i akuzuari Enver Sekiraga u lirua nga masa e arrestit shtëpiak për t’u mbrojtur në liri, fill pas shpalljes së aktgjykimit ku të akuzuarit i shqiptohet dënim me burgim në kohëzgjatje prej 25 viteve, e njëjta me ankesë e atakon vendimin në fjalë, me propozim (siç rezulton nga përmbajtja e ankesës) që të akuzuarit Enver t’i caktohet-rikthehet masa për sigurimin e të pandehurit në procedurë, por tani pas ndryshimit të rrethanave në procedurë, masa e paraburgimit si masë adekuate dhe më e sigurt për prezencën e të pandehurit në procedurë deri sa aktgjykimi të marrë formën e prerë, por jo më gjatë se dënimi i shqiptuar, konform nenit 366, paragrafi 1, nënparagrafi 1.1 dhe me paragrafin 6, propozim të cilin me të drejtë e miraton Gjykata e Apelit të Kosovës, e më pas vërtetohet edhe nga kolegji i (1) i Gjykatës Supreme. Përndryshe, po që se i akuzuari Enver Sekiraga, në momentin e shpalljes së aktgjykimit do të ishte duke u mbrojtur në liri, atëherë ankesa e PSRK-së me propozim për caktimin e paraburgimit, si në rastin konkret, do të kishte një kuptim tjetër.”

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

28. Gjykata rikujton se parashtruesi i kërkesës pretendon se përmes aktgjykimit të kontestuar të Gjykatës Supreme i janë cenuar të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me nenet 29 dhe 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 dhe nenin 6 të KEDNJ-së.

i) *Shkelja e nenit 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së*

29. Parashtruesi i kërkesës pretendon se shkelja e nenit 29 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së, ka ndodhur si me aktvendimin [PN1.S. nr. 37/24] e Gjykatës së Apelit po ashtu edhe me vendimet e Gjykatës Supreme. Në mbështetje të kësaj, parashtruesi i kërkesës thekson se vendimet gjyqësore të mësipërme janë të përfshira me mosrespektim të parimeve themelore kushtetuese dhe parimeve të nevojshme për garantimin e lirive të njeriut, se ato nuk përmbajnë argumente të përcaktuara qartë për të justifikuar nevojën dhe proporcionalitetin e masës së paraburgimit, duke shkelur parimin e proporcionalitetit të parashikuar në Kushtetutë.

30. Parashtruesi i kërkesës pretendon se “si pasojë e mosrespektimit të parimeve bazë, Gjykata Supreme ka legjitimuar me aktvendim dhe aktgjykim një masë të papërshtatshme dhe të pabazuar e cila, për më tepër, përbën një shkelje të parimeve themelore kushtetuese. Duke vepruar kështu, Gjykata Supreme ka shpërfillur përgjegjësinë e saj për të gjykuar, para së gjithash, në përputhje me Kushtetutën, duke cenuar detyrimet e shtetit për të garantuar

një proces të drejtë dhe për të mbrojtur të drejtat dhe liritë themelore të individëve nga veprimet arbitrare të institucioneve”.

31. Gjykata më tej vëren se parashtruesi i kërkesës, në mbështetje të shkeljes së nenit 29 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së, thekson edhe pretendimet në lidhje me procedurën penale të zhvilluar kundër parashtruesit të kërkesës në lidhje me përgjegjësinë e tij penale në të cilën ai është shpallur fajtor. Megjithatë, duke pasur parasysh se kjo nuk është objekt shqyrtimi para kësaj gjykate, Gjykata do të vazhdojë të paraqesë ekskluzivisht pretendimet në lidhje me procedurën e kontestuar dhe vendimet gjyqësore në lidhje me masën e paraburgimit.
32. Parashtruesi i kërkesës në mbështetje të procedurës konkrete gjyqësore, thekson më tej se, *„duke u mbështetur në jurisprudencën e GJEDNJ-së, rezulton se qëllimi kryesor i nenit 5 (inter alia neni 29 i Kushtetutës) është të parandalojë privimet arbitrare ose të pajustifikuara të lirisë (Selahattin Demirtaş kundër Turqisë (nr. 2) [GC], 2020, § 311; S., V. dhe A. kundër Danimarkës [GC], 2018, § 73; McKay kundër Mbretërisë së Bashkuar [GC], 2006, § 30, përkatësisht praktika gjyqësore si më lart, e cila sanksionon privimet arbitrare dhe të pajustifikuara të lirisë, mbështet fuqishëm këtë kërkesë sepse z. Enver SEKIRAQA është privuar nga liria për më shumë se dhjetë (10) vite e katër (4) muaj, përmes masave të ndryshme invazive që shënon periudhën më të gjatë në dekadën e fundit që një person privohet nga liria pa një aktgjykim të formës së prerë”.*
33. Parashtruesi i kërkesës konsideron se rasti i tij ka ngjashmëri me rastin e vendosur tashmë nga Gjykata në lidhje me aktgjykimin KI 10/18 me parashtrues të kërkesës *Fahri Deqani*, në të cilin, siç pretendon parashtruesi i kërkesës, Gjykata Kushtetuese vendosi një standard të ri në praktikën gjyqësore të Republikës së Kosovës.
34. Duke konkretizuar mënyrën në të cilën ka ndodhur shkelja e këtyre të drejtave, parashtruesi i kërkesës më tej pretendon *“se Gjykata Themelore, pas shpalljes së aktgjykimit, me aktvendim të veçantë kishte ndërprerë masën e arrestit shtëpiak – masë e cila ishte caktuar nga vetë Gjykata e Apelit – ashtu që ishte lënë që të mbrohej në liri, ndërsa pas ankesës së kundërligjshme të PSRK, atij i ishte caktuar masa e paraburgimit.”*
35. Parashtruesi i kërkesës thekson më tej *“se Prokuroria kishte mbështetje ligjore për t’u ankuar VETËM lidhur me ndërprerjen e masës së arrestit shtëpiak, bazuar në këshillën juridike të dhënë në aktvendimin e ankimuar, por assesi për të kundërshtuar moscaktimin e masës së paraburgimit, me kërkesë për caktimin e tij, për shkak se ligjvënësi nuk ka paraparë një mundësi të tillë ligjore, duke lënë kështu vetëm në diskrecion të gjykatës së shkallës së parë caktimin apo heqjen e masës për sigurimin e pranisë së personit për të cilin shpallet aktgjykim dënues”.*
36. Gjithashtu, parashtruesi i kërkesës pretendon se në lidhje me aktvendimin e gjykatës së shkallës së parë të 3 majit 2024, rezulton *“se z. Enver SEKIRAQA, në mbështetje të nenit 181.7 të KPP i është ndërprerë masa e arrestit shtëpiak dhe i njëjti ishte lënë të mbrohej në liri. Me rastin e vendimmarrjes, gjykata është mbështetur edhe në nenin 190 të KPP, duke udhëzuar palët e pakënaqura se mund të ushtrojnë ankesë drejtuar Gjykatës së Apelit, në afat prej (48) orëve, me paralajmërimin se ankesa nuk pezullon ekzekutimin e aktvendimit. Duke qenë se dispozitat ligjore mbi të cilat është mbështetur aktvendimi i gjykatës së shkallës së parë (shih nenin 181.7 dhe 190 të KPP) lejojnë mundësinë e apelit vetëm kundër ndërprerjes së masës së arrestit shtëpiak, rezulton se pranimi i ankesës së*

PSRK-së nga Gjykata e Apelit si të lejuar është sa i padrejtë, aq edhe arbitrar dhe i kundërligjshëm.”

37. Parashtruesi i kërkesës konsideron se të gjitha argumentet e mësipërme dëshmojnë se Gjykata Supreme ka legjitimuar shkeljen e nenit 29 të Kushtetutës, duke e rënduar më tej këtë shkelje nëpërmjet arsytimeve të përgjithshme të vendimeve.

ii) Shkelja e nenit 31 të Kushtetutës [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

38. Në fillim, Gjykata vëren se përkitazi me shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës thekson tri shkelje, përkatësisht, a) Të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor; b) Prezumimin e pafajësisë; c) Ndalimin e zbatimit arbitrar të ligjit.

a) Shkelja e së drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor

39. Në lidhje me shkeljen e së drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor, parashtruesi i kërkesës pretendon se, “Gjykata Supreme, si gjykata më e lartë në sistemin e rregullt gjyqësor, për dy herë radhazi ka dështuar në mënyrë flagrante për të përmbushur standardin kushtetues të vendimit të arsyetuar gjyqësor dhe atë në dy forma: **së pari**, Gjykata Supreme nuk ka adresuar shumicën e pretendimeve kryesore të ngritura nga parashtruesi: **së dyti**, në arsyetimin e aktgjykimit të Gjykatës Supreme, mungon ndërlidhja logjike në mes të fakteve të rastit dhe dispozitave ligjore të zbatuara.”
40. Sa i përket mosadresimit të pretendimeve kryesore, parashtruesi i kërkesës thekson se në kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë, pretendimet kryesore kanë qenë se aktvendimet e Gjykatës së Apelit dhe Gjykatës Supreme janë të përfshira me shkelje kushtetuese dhe ligjore. Konkretisht, në kërkesën për mbrojtjen e ligjshmërisë, argumentohet se aktvendimet [PN.II.nr. 4/2024] të 29 majit 2024 i Gjykatës Supreme, dhe [PN1.S. nr. 19/24] të 17 majit 2024 i Gjykatës së Apelit, janë nxjerrë me shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës penale nga neni 411 i KPP-së, që me automatizëm absorbon shkeljen pasuese të neneve 7, 159, 171.2, 182.2, 184.1 dhe 366 të KPP-së.
41. Më tej, parashtruesi i kërkesës konsideron se Gjykata Supreme ka shpërfillur tërësisht pretendimet e mbrojtjes në lidhje me mungesën e bazës ligjore që i lejojnë prokurorisë mundësinë që të paraqesë kërkesë për caktim të paraburgimit nëpërmjet ankesës, si rrethanë “*in peius*”.
42. Parashtruesi i kërkesës pretendon se mungesa e një analize specifike të pretendimeve, si dhe provave të propozuara nga pala, është në kundërshtim me detyrimin e gjykatave për të garantuar një vendim të arsyetuar dhe për të siguruar barazinë e armëve në procedurën gjyqësore. Në këtë kuptim, Gjykata Kushtetuese “*theksoi se mostrajtimi i pretendimeve të palës përkitazi me provat e rëndësishme është shkelje e të drejtave kushtetuese të parashtruesit të kërkesës, duke kompromentuar drejtësinë e vendimit* (shih rastin KI161/21, me parashtruese Suzana Zogëjani Sekiraqa, paragrafi 139).
43. Në mbështetje të shpjegimit të shkeljes të së drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor, parashtruesi i kërkesës citoi një sërë vendimesh dhe aktgjykimesh, si të praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, ashtu edhe të praktikës gjyqësore të Gjykatës.

b) Shkelja e parimit të prezumimit të pafajësisë

44. Në mbështetje të pretendimit të lartpërmendur për shkelje të së drejtës së prezumimit të pafajësisë, parashtuesi i kërkesës konsideron se “*caktimi i masës së paraburgimit pa bazë të mbështetur ligjore dhe duke vepruar përmes një ankese të kundërligjshme, ka cenuar rëndë parimin e prezumimit të pafajësisë dhe lidhur me këtë, parashtrojmë se neni 31.6 i Kushtetutës dhe neni 6.2 i KEDNJ kërkojnë, ndër të tjera, që gjatë kryerjes së detyrave të tyre, anëtarët e gjykatës nuk duhet të fillojnë me idenë e paramenduar se i akuzuari ka kryer veprën e akuzuar. Ndërsa, në rastin konkret, përveç të lartcekurave, rezulton se persekutimi arbitrar i politikës dhe mediave në drejtim të parashtuesit të kërkesës, ka qenë me ndikim të drejtpërdrejtë në cenimin e prezumimit të pafajësisë, çka ka rezultuar me vendimet e kundërligjshme të kundërshtuara përmes kësaj kërkeje.*”
45. Gjithashtu, parashtuesi i kërkesës pretendon “*se neni 31.6 i Kushtetutës dhe nenit 6.2. i KEDNJ-së, ndalon jo vetëm shprehjen e parakohshme nga vetë gjykata se personi 'i akuzuar për një vepër penale' është fajtor para se ai të provohet sipas ligjit, por mbulon edhe deklaratat e bëra nga zyrtarë të tjerë publikë për hetimet penale në pritje, të cilat inkurajojnë publikun të besojë fajtorin e të dyshuarit dhe të paragjykojë vlerësimin e fakteve nga autoriteti kompetent gjyqësor.*”

c) Ndalimi i zbatimit arbitrar të ligjit

46. Parashtuesi i kërkesës nuk e ka shpjeguar në kërkesë se si i është shkelur kjo e drejtë në procedurën të cilën ai e konteston.
47. Parashtuesi i kërkesës i drejtohet Gjykatës me kërkesën që kërkesa të deklarohej e pranueshme; të konstatojë se aktgjykimi PML.nr. 397/24 i 9 korrikut 2024 i Gjykatës Supreme, është nxjerrë në shkelje të nenit 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] dhe neni 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës; t'i shpallë të pavlefshëm aktgjykimin PML.nr. 397/24 të 9 korrikut 2024 të Gjykatës Supreme, aktvendimin PN. II. nr. 4/2024 të 29 majit 2024 të Gjykatës Supreme, dhe aktvendimit PN1.S. nr. 91/24 të 17 majit 2024 të Gjykatës së Apelit; si dhe ta kthejë rastin për rigjykim në Gjykatën e Apelit, në përputhje me konstatimet e Gjykatës Kushtetuese.

Dispozitat relevante kushtetuese dhe ligjore

KUSHTETUTA E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

Neni 29
[E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë]

“1. Secilit i garantohet e drejta e lirisë dhe sigurisë. Askush nuk mund të privohet nga liria me përjashtim të rasteve të parapara me ligj dhe me vendim të gjykatës kompetente, si në vijim:

(1) pas shpalljes së dënimit me burgim për kryerjen e veprës penale;

(2) për dyshim të bazuar për kryerje të veprës penale, vetëm kur privimi nga liria me një bazë të arsyeshme konsiderohet i domosdoshëm për të parandaluar kryerjen e një veprë tjetër penale dhe vetëm për një periudhë të shkurtër kohore para gjykimit në mënyrën e përcaktuar me ligj;

[...]

2. Çdokush që privohet nga liria, duhet të vihet në dijeni menjëherë, për arsyet e privimit, në gjuhën që ajo/ai e kupton. Njoftimi me shkrim mbi arsyet e privimit duhet të bëhet sa më shpejt që të jetë e mundshme. Çdokush që privohet nga liria pa urdhër të gjykatës, brenda dyzet e tetë (48) orësh duhet të dërgohet përpara gjyqtarit, i cili vendos për paraburgimin ose lirimin e tij/saj, jo më vonë se dyzet e tetë (48) orë nga momenti kur personi i privuar është sjellë para gjykatës. Çdokush që arrestohet, ka të drejtën që të nxirret në gjykim brenda një periudhe të arsyeshme, ose të lirohet në pritje të gjykimit, me përjashtim kur gjyqtari konstaton se personi përbën rrezik për komunitetin ose ka rrezik për ikjen e saj/tij para gjykimit.
3. Çdokush që privohet nga liria, duhet të njoftohet menjëherë se ka të drejtë të mos japë asnjë deklaratë dhe se ka të drejtë për mbrojtës sipas zgjedhjes së tij/saj dhe ka të drejtë që pa vonesë të informojë për këtë personin sipas zgjedhjes së vet.
4. Çdokush që i hiqet liria me arrest ose ndalim, gëzon të drejtën që të përdorë mjete juridike për të sfiduar ligjshmërinë e arrestit ose të ndalimit. Rasti do të vendoset nga gjykata brenda një afati sa më të shkurtër dhe nëse arresti ose ndalimi është i paligjshëm, do të urdhërohet lirimi i personit.
5. Çdokush që është ndaluar ose arrestuar në kundërshtim me dispozitat e këtij neni, gëzon të drejtën e kompensimit në mënyrën e parashikuar me ligj.
6. Personi që vuan dënimin, ka të drejtë të ankohet për kushtet e privimit nga liria, në mënyrën e përcaktuar me ligj.”

Neni 31

[E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

- “1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.
2. Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.
3. Gjykimi është publik, me përjashtim të rasteve kur gjykata, në rrethana të veçanta, konsideron se, në të mirë të drejtësisë, është i domosdoshëm përjashtimi i publikut, ose i përfaqësuesve të medieeve, sepse prania e tyre do të përbënte rrezik për rendin publik ose sigurinë kombëtare, interesat e të miturve, ose për mbrojtjen e jetës private të palëve në proces, në mënyrën e përcaktuar me ligj.
4. Çdokush i akuzuar për vepër penale ka të drejtë t’u bëjë pyetje dëshmitarëve dhe të kërkojë paraqitjen e detyrueshme të dëshmitarëve, të ekspertëve dhe të personave të tjerë, të cilët mund të sqarojnë faktet.
5. Çdokush i akuzuar për vepër penale, prezumohet të jetë i pafajshëm derisa të mos dëshmohet fajësia e tij/saj, në pajtim me ligjin.
6. Ndihma juridike falas do t’u mundësohet atyre që nuk kanë mjete të mjaftueshme financiare, nëse një ndihmë e tillë është e domosdoshme për të siguruar qasjen efektive në drejtësi.
7. Procedurat gjyqësore që përfshijnë të miturit rregullohen me ligj, duke respektuar rregullat dhe procedurat e veçanta për të miturit.”

KONVENTA EVROPIANE PËR TË DREJTAT E NJERIUT

Neni 5

(E drejta për liri dhe siguri)

“1. Çdokush ka të drejtën e lirisë e të sigurisë personale. Askujt nuk mund t’i hiqet liria, me përjashtim të rasteve që vijnë dhe në përputhje me procedurën e parashikuar me ligj:

a. kur burgoset ligjërisht pas një dënimi të dhënë nga një gjykatë kompetente;

[...]

c. kur arrestohet ose ndalohet ligjërisht për t’u çuar përpara autoritetit gjyqësor kompetent pas dyshimit të arsyeshëm se ka kryer një vepër penale ose kur çmohet në mënyrë të arsyeshme e nevojshme për të parandaluar kryerjen prej tij të veprës penale ose largimin e tij pas kryerjes së saj;

[...]

3. Çdo person i arrestuar ose i paraburgosur në rrethanat e parashikuara në paragrafin 1/c të këtij neni duhet të çohet menjëherë përpara një gjyqtari ose një zyrtari tjetër të autorizuar me ligj për të ushtruar funksione gjyqësore dhe ka të drejtë të gjykohe brenda një afati të arsyeshëm ose të lirohet në gjykim e sipër. Lirimi mund të kushtëzohet me dhënien e garancive për t’u paraqitur në procesin gjyqësor.

4. Çdo person, të cilit i është hequr liria me arrestim ose me burgim, ka të drejtë të bëjë ankim në gjykatë me qëllim që kjo e fundit të vendosë, brenda një afati të shkurtër, për ligjshmërinë e burgimit të tij dhe të urdhërojë lirimin, në qoftë se burgimi është i paligjshëm.”

[...]

Neni 6

(E drejta për një proces të rregullt)

“1. Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t’i ndalohet shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohet nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtonte interesat e drejtësisë.

2. Çdo person i akuzuar për një vepër penale prezumohet i pafajshëm, derisa fajësia e tij të provohet ligjërisht.”

KODI NR. 08/L-032 I PROCEDURËS PENALE

Nënkapitulli III

Masat për sigurimin e pranisë së të pandehurit

Kushtet e përgjithshme

Neni 171

Masat për sigurimin e pranisë së të pandehurit

“1. Masat të cilat mund të përdoren për të siguruar praninë e të pandehurit, për pengimin e rikryerjes së veprës penale dhe për zbatimin e suksesshëm të procedurës penale janë:

- 1.1. thirrja;
- 1.2. urdhërarrest;
- 1.3. premtimi i të pandehurit se nuk do ta braktisë vendqëndrimin;
- 1.4. ndalimi për t'iu afruar vendit ose personit të caktuar;
- 1.5. paraqitja në stacionin policor;
- 1.6. dorëzania;
- 1.7. arresti shtëpiak;
- 1.8. paraburgimi.
2. Me rastin e vendosjes se cilën nga masat do ta zbatojë për të siguruar praninë e të pandehurit, gjykata detyrohet t'i merr parasysh kushtet e përcaktuara për masat konkrete dhe të sigurojë që të mos zbatojë masë më të rëndë kur mjafton masa e butë.
3. Këto masa hiqen kur pushojnë shkaqet që i kanë shkaktuar, apo zëvendësohen me masa të tjera më të buta po qe se për këtë plotësohen kushtet.
4. Para ngritjes së aktakuzës vendimet lidhur me këto masa i merr gjyqtari i procedurës paraprake, kurse pas ngritjes së aktakuzës vendimet i merr gjyqtari i vetëm apo kryetari i trupit gjykues, përveç nëse parashihet ndryshe me këtë Kod.
5. Shprehja “masë më e butë për të siguruar praninë e të pandehurit” apo “masa më të buta” për qëllim të këtij kodi nënkupton thirrjen, premtimin e të pandehurit se nuk do ta braktisë vendqëndrimin, ndalimi për t'iu afruar vendit ose personit të caktuar, paraqitjen në stacionin policor, dorëzaninë dhe arrestin shtëpiak.
6. Gjkata mund të shqiptojë njëkohësisht një apo më shumë masa nga paragrafi 1 i këtij neni.”

Neni 181

Arresti Shtëpiak

- “1. Gjkata mund të caktojë arrestin shtëpiak për të pandehurin nëse:
- 1.1. ekziston dyshim i bazuar se i pandehuri ka kryer vepër penale; dhe
 - 1.2. plotësohen kushtet nga neni 184, paragrafi 1, nën-paragrafi 1.2 i këtij Kodi.
 2. Gjkata me aktvendim të arsyetuar vendos mbi masën nga ky nen. Aktvendimi duhet të përmbajë arsyetimin që përcakton se janë plotësuar kushtet nga paragrafi 1 i këtij neni dhe nevojën për masën e tillë.
 3. Gjkata me aktvendim vendos se i pandehuri nuk guxon të largohet nga lokalet ku ai e ka vendbanimin ose vendqëndrimin apo nga institucioni publik për trajtim ose përkujdesje. Gjkata mund ta kufizojë ose ndalojë kontaktin ndërmjet të pandehurit dhe personave me të të cilët ai nuk jeton apo të cilët nuk janë të varur nga i pandehuri. Përrjashtimisht, gjykata mund të lejojë të pandehurit që për kohë të caktuar të largohet nga lokalet ku mbahet arresti shtëpiak kur kjo është domosdo e nevojshme për përmbushjen e nevojave jetësore ose për kryerjen e ndonjë pune.
 4. Aktvendimi i dorëzohet të pandehurit dhe një kopje i dorëzohet stacionit policor përkatës në territorin në të cilin duhet të zbatohet masa.
 5. Gjkata mund të caktojë paraburgim nëse i pandehuri pa leje shkel aktvendimin. I pandehuri për këto pasoja gjithmonë duhet njoftuar me kohë.
 6. Gjkata e mbikëqyrë zbatimin e masës së arrestit shtëpiak drejtpërdrejt ose nëpërmjet policisë. Policia ka të drejtë që në çdo kohë të verifikojë zbatimin e masës së arrestit shtëpiak dhe kohë pas kohe verifikon praninë e të pandehurit në vendin e mbajtjes së arrestit shtëpiak. Policia e njofton gjykatën pa vonesë për çdo cenim të mundshëm të masës.
 7. Përveç nëse ky nen parasheh ndryshe, dispozitat e këtij Kodi mbi paraburgimin përshtatshmërisht zbatohen lidhur me caktimin, kohëzgjatjen, vazhdimin dhe

pushimin e masës nga ky nen. Dispozitat e Kodit Penal mbi përfshirjen e ndalimit në dënimin e shqiptuar gjithashtu zbatohen përshtatshmërisht për masën nga ky nen.

8. Pas ngritjes së aktakuzës, gjyqtari i vetëm gjykues ose kryetari i trupit gjykues vendos në të gjitha rastet mbi vazhdimin e arrestit shtëpiak sipas detyrës zyrtare ose në bazë të propozimit të arsyetuar të prokurorit të shtetit. I pandehuri dhe mbrojtësi i tij, kur i pandehuri ka mbrojtës, duhet njoftuar për propozimin jo më vonë se tre (3) ditë para kalimit të afatit të aktvendimit aktual mbi arrestin shtëpiak. 9. Personit në arrest shtëpiak përkohësisht mund t'i sekuestrohet dokumenti i udhëtimit. Ankesa kundër aktvendimit mbi sekuestrimin e përkohshëm të dokumentit të udhëtimit nuk e pezullon ekzekutimin”
[...].

Neni 184

Kushtet e nevojshme për caktimin e paraburgimit

“1. Gjykata mund të caktojë paraburgim ndaj një personi vetëm nëse në mënyrë të qartë ka gjetur se:

1.1. ekziston dyshim i bazuar se personi i tillë ka kryer veprë penale;

1.2. përmbushet njëri nga kushtet e mëposhtme:

1.2.1. kur ai fshihet, kur identiteti i tij nuk mund të vërtetohet ose kur ekzistojnë rrethana të tjera që tregojnë se ekziston rrezik i ikjes së tij;

1.2.2. kur ka arsye për të besuar se ai do të asgjësojë, fshehë, ndryshojë ose falsifikojë provat e veprës penale, ose kur rrethanat e posaçme tregojnë se ai do të pengojë rrjedhën e procedurës penale duke ndikuar në dëshmitarë, në të dëmtuarit apo në bashkëpjesëmarrësit; ose

1.2.3. kur pesha e veprës penale, mënyra ose rrethanat në të cilat është kryer vepra penale, karakteristikat e tij personale, sjellja e mëparshme, ambienti dhe kushtet nën të cilat ai jeton ose ndonjë rrethanë tjetër personale tregojnë rrezikun se ai mund ta përsërisë veprën penale, ta përfundojë veprën e tentuar penale ose ta kryejë veprën penale për të cilën është kanosur ta kryej.”

Neni 186

Përmbajtja e aktvendimit për caktimin e paraburgimit dhe ankesa kundër tij

“[...]

3. Secila palë mund të paraqesë ankesë brenda dyzet e tetë (48) orëve nga koha e dorëzimit të aktvendimit. Ankesa nuk e pezullon ekzekutimin e aktvendimit. Nëse ankohet vetëm njëra palë, gjykata ia dërgon ankesën palës tjetër e cila argumentet e veta mund t'ia paraqesë gjykatës brenda njëzet e katër (24) orëve, nga dorëzimi i ankesës. Për ankesë vendoset brenda shtatëdhjetë e dy (72) orëve nga paraqitja e përgjigjes, apo skadimi i afatit për parashtrimin e përgjigjes në Gjykatën e Apelit.

4. Kur gjyqtari i procedurës paraprake e refuzon kërkesën e prokurorit të shtetit për caktimin e paraburgimit, gjyqtari i procedurës paraprake mund të urdhërojë cilëndo masë tjetër nga ky Kapitull.”

Neni 190

Caktimi, vazhdimi dhe heqja e paraburgimit pas ngritjes së aktakuzës

“1. Pas ngritjes së aktakuzës dhe deri në shpallje të aktgjykimit apo seancën për caktimin e dënimit, nëse ka të tillë, paraburgimi mund të caktohet, vazhdohet ose të

hiqet vetëm me aktvendim të gjyqtarit të vetëm gjykues, kryetarit të trupit gjykues ose trupit gjykues në seancë. Gjyqtari i vetëm gjykues ose kryetari i trupit gjykues së pari dëgjon mendimin e prokurorit të shtetit dhe mendimin e të pandehurit ose mbrojtësit. Kundër aktvendimit palët kanë të drejtë ankese. Neni 186, paragrafët 3 dhe 4 të këtij Kodi zbatohen përshtatshmërisht.

2. Pasi të kalojnë dy (2) muaj nga aktvendimi i fundit për paraburgim, gjyqtari i vetëm gjykues apo kryetari i trupit gjykues edhe pa propozimin e palëve shqyrton nëse ende ekzistojnë arsyet për paraburgim dhe merr aktvendim për vazhdimin ose heqjen e paraburgimit. Kundër aktvendimit palët kanë të drejtë ankese. Neni 186, paragrafët 3 dhe 4 të këtij Kodi zbatohen përshtatshmërisht.”

Neni 366

Paraburgimi me rastin e marrjes së aktgjykimit

“1. Me rastin e marrjes së aktgjykimit me të cilin i akuzuari dënohet me burgim, gjyqtari i vetëm gjykues ose trupi gjykues:

1.1. cakton ose vazhdon paraburgim kur ekzistojnë kushtet nga neni 184 paragrafit 1 i këtij Kodi; ose

1.2. ndërprejnë paraburgimin nëse i akuzuari ndodhet në paraburgim kur pushojnë së ekzistuari shkaqet për të cilat është paraburgosur.

2. Trupi gjykues gjithmonë ndërprejnë paraburgimin dhe urdhëron lirimin e të akuzuarit nëse:

2.1. është liruar nga akuza;

2.2 është deklaruar fajtor, por është liruar nga dënimi;

2.3 është dënuar vetëm me gjobë ose i është shqiptuar vërejtja gjyqësore;

2.4 i është shqiptuar një nga dënimet alternative, përveç dënimit me gjysmëliri nga neni

58 i Kodit Penal;

2.5 për shkak të llogaritjes së paraburgimit në lartësinë e dënimit, ai veç e ka mbajtur dënimin; ose

2.6 akuza është refuzuar, përveç në rastin kur është refuzuar për shkak të moskompetencës së gjykatës.

3. Para caktimit, vazhdimit ose ndërprerjes së paraburgimit nga paragrafi 1 i këtij neni, gjyqtari i vetëm gjykues ose trupi gjykues së pari dëgjon mendimin e prokurorit të shtetit, nëse procedura është filluar me kërkesën e tij, dhe pastaj dëgjon të akuzuarin apo mbrojtësin e tij.

4. Paraburgimi sipas këtij neni urdhërohet, vazhdohet apo ndërpritet me aktvendim të veçantë. Ankesa kundër këtij aktvendimi nuk e ndalon ekzekutimin.

5. Kur i akuzuari gjendet në paraburgim dhe gjyqtari i vetëm gjykues ose trupi gjykues çmon se ende ekzistojnë shkaqet për të cilat ishte caktuar paraburgimi, paraburgimin e vazhdon me aktvendim të posaçëm. Gjithashtu, me aktvendim të posaçëm e cakton ose e heq paraburgimin. Ankesa kundër aktvendimit nuk e pezullon ekzekutimin e aktvendimit.

6. Paraburgimi i caktuar ose i vazhduar sipas dispozitave të nën-paragrafit 1.1 të këtij neni mund të zgjasë derisa aktgjykimi të merr formë të prerë, por jo më shumë se koha e dënimit të shqiptuar në aktgjykimin e gjykatës themelore.

7. I akuzuari i dënuar me burgim, i cili gjendet në paraburgim, me kërkesën e tij mund të transferohet me aktvendim të gjyqtarit të vetëm gjykues ose të kryetarit të trupit gjykues në institucionin për mbajtjen e dënimit para se aktgjykimi të merr formë të prerë.”

Neni 411
Procedura për paraqitjen e ankesës kundër aktvendimit ose urdhrit

- “1. Ankesa kundër aktvendimit ose urdhrit mund të paraqitet nga ana e prokurorit të shtetit, mbrojtësit, të dëmtuarit ose viktimës, mbrojtësit të viktimave ose përfaqësuesit të viktimës dhe nga secili person i cili është i përfshirë në aktvendim ose urdhër. Personi i autorizuar paraqet ankesë në pajtim me këtë Kapitull.*
- 2. Ankesa e cila nuk paraqitet në pajtim me këtë Kapitull mund të hedhet menjëherë nga Gjykata e Apelit pasi të jetë siguruar se në ankesë nuk ngritet ndonjë çështje e rëndësishme lidhur me të drejtat kushtetuese të garantuara.*
- 3. Ankesa kundër vendimit të gjykatës themelore paraqitet nga ankuesi në gjykatë themelore.*
- 4. Gjykata Themelore vazhdon në pajtim me nenin 376 paragrafin 3 dhe nenin 377 paragrafin 3 të këtij Kodit.*
- 5. Gjykata themelore i përcjellë ankesën, përgjigjen dhe shkresat e ndërlidhura Gjykatës së Apelit.*
- 6. Ankesa mbi aktvendimin e Gjykatës së Apelit paraqitet nga pala e autorizuar në Gjykatën e Apelit.*
- 7. Gjykata e Apelit vepron në pajtim me nenin 376 paragrafit 3 dhe nenin 377 paragrafit 3 të këtij Kodi.*
- 8. Gjykata e Apelit i përcjellë ankesën, përgjigjen dhe shkresat e ndërlidhura Gjykatës Supreme.*
- 9. Ankesa e paraqitur nga paragrafi 6 i këtij neni që nuk është në pajtim me këtë Kapitull mund të hedhet menjëherë nga Gjykata Supreme pasi të ketë siguruar se në ankesë nuk ngritet ndonjë çështje e rëndësishme lidhur me të drejtat kushtetuese të garantuara.*
- 10. Në rastet nga paragrafit 2 ose paragrafi 9 i këtij neni kur ankesa ngrit çështje të rëndësishme për të drejtat e garantuara kushtetuese, por nuk është në pajtim me këtë Kapitull, ankuesit i jepet mundësia që të korrigjojë ankesën.*
- 11. Ankesa apo përgjigja nga ky nen paraqitet në numër të mjaftueshëm të kopjeve për gjykatën dhe për palët e tjera.”*

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

48. Gjykata së pari shqyrton nëse janë përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë, të parapara me Ligj dhe të specifikuara më tej me Rregullore të punës.
49. Në këtë drejtim, Gjykata u referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, të cilët përcaktojnë:

Neni 113
[Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara]

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

[...]

50. Gjykata vlerëson më tej nëse parashtruesi i kërkesës ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara më tej në Ligj, përkatësisht nenet 47 , 48 dhe 49 të Ligjit , të cilët përcaktojnë:

Neni 47
(Kërkesa individuale)

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tij individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individit mund të ngre kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”

Neni 48
(Saktësimi i kërkesës)

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

Neni 49
(Afatet)

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajve. Afati fillon të ecë që nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...”.

51. Sa i përket përmbushjes së kriterëve të lartpërmendura, Gjykata vlerëson se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar, në kuptim të nenit 113.7 të Kushtetutës; konteston kushtetutshmërinë e aktit të autoritetit publik, përkatësisht aktgjykimin [PML.nr. 397/24] të Gjykatës Supreme të 1 korrikut 2024; se ka shteruar të gjitha mjetet juridike në dispozicion, në përputhje me nenin 113.7 të Kushtetutës dhe nenin 47.2 të Ligjit; se ka specifikuar të drejtat e garantuara me Kushtetutë, për të cilat pretendon se janë shkelur, në përputhje me kërkesat e nenit 48 të Ligjit; dhe se ka paraqitur kërkesën brenda afatit ligjor prej 4 (katër) muajsh, siç parashihet me nenin 49 të Ligjit.
52. Përveç kësaj, Gjykata shqyrton nëse parashtruesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara në paragrafin (2) të rregullit 34 (Kriteret e pranueshmërisë) të Rregullores së punës. Paragrafi 2 i Rregullit 34 të Rregullores së punës përcakton kriteret në bazë të të cilave Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë, duke përfshirë kriterin që kërkesa të mos jetë qartazi e pabazuar. Konkretisht, paragrafi 2 i rregullit 34 (2) i Rregullores së punës, përcaktohet si në vijim:

Rregulli 34
[Kriteret e pranueshmërisë]

“(2) Gjykata mund ta konsiderojë kërkesën të papranueshme nëse kërkesa është qartazi e pabazuar, kur parashtruesi/ja nuk dëshmon dhe nuk mbështetë në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij/saj”.

53. Bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, por edhe të Gjykatës, një kërkesë mund të shpallet e papranueshme si “qartazi e pabazuar” në tërësinë e saj ose vetëm përkitazi me

ndonjë pretendim specifik që një kërkesë mund të ngërthejë. Në këtë drejtim, është më e saktë t'i u referohet të njëjtave, si “*pretendime qartazi të pabazuara*”. Këto të fundit, bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, mund të kategorizohen në katër grupe të veçanta: (i) pretendime që kategorizohen si pretendime “*të shkallës së katërt*”; (ii) pretendime që kategorizohen me një “*mungesë të dukshme ose evidente të shkeljes*”; (iii) pretendime “*të pambështetura apo të paarsyetuara*”, dhe në fund (iv) pretendime “*konfuze dhe të paqarta*” (shih, rastet e GJEDNJ-së: [Kemmachëv kundër Francës](#), kërkesa nr. [17621/91](#), kategoria (i), [Mentzen kundër Letonisë](#), kërkesa nr. [71074/01](#), kategoria (ii) dhe [Trofimchuk kundër Ukrainës](#), kërkesa nr. [4241/03](#), kategoria (iii)). (shih rastet e Gjykatës KIO4/21, parashtuese [Nexhmije Makolli](#), Aktvendim për papranueshmëri i 12 majit 2021, paragrafi 26; dhe [KI175/20](#), parashtues [Agjencia Kosovare e Privatizimit](#), Aktvendim për papranueshmëri i 27 prillit 2021, paragrafi 37).

54. Në kontekst të vlerësimit të pranueshmërisë së kërkesës, përkatësisht, në vlerësimin nëse kërkesa është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese, Gjykata, fillimisht do të rikujtojë esencën e rastit që ngërthen kjo kërkesë dhe pretendimet përkatëse të parashtuesit të kërkesës, në vlerësimin e të cilave, Gjykata do të aplikojë standardet e praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, në harmoni me të cilën, në bazë të nenit 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, ajo është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë.
55. Duke iu rikthyer thelbit të çështjes së parashtueses së kërkesës, Gjykata rikujton se parashtuesi i kërkesës në momentin e shpalljes së aktgjyimit të shkallës së parë [PKR. nr. 170/2020] të Gjykatës Themelore ka qenë në arrest shtëpiak. Me atë aktgjykim të Gjykatës Themelore, parashtuesi i kërkesës u dënua me 25 vjet burg. Në të njëjtën ditë që Gjykata Themelore nxori aktgjykimin për përgjegjësinë e tij penale, nxori edhe një aktvendim të posaçëm [PKR. nr. 170/2020], përmes të cilit i është ndërprerë arresti shtëpiak, duke e lejuar atë të mbrohet në liri. Megjithatë, kundër aktvendimit [PKR. nr. 170/2020] të Gjykatës Themelore, Prokuroria parashtroi ankesë në Gjykatën e Apelit, e cila është miratuar nga Gjykata e Apelit, duke e anuluar aktvendimin [PKR. nr. 170/2020] të Gjykatës Themelore, duke përcaktuar që parashtuesi i kërkesës të mbetet në paraburgim deri në plotfuqishmërinë e aktgjyimit. Kundër aktvendimit të Gjykatës së Apelit parashtuesi i kërkesës fillimisht parashtroi ankesë në Gjykatën Supreme dhe më pas edhe kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë. Gjykata Supreme e vërtetoi aktvendimin e Gjykatës së Apelit fillimisht me aktvendim e më pas edhe me aktgjykim.
56. Pikërisht fakti që fillimisht Gjykata e Apelit dhe më pas Gjykata Supreme nxorën aktvendim/aktgjykim përmes të cilëve është anuluar aktvendimi [PKR. nr. 170/2020] i Gjykatës Themelore për lirimin e parashtuesit të kërkesës nga arresti shtëpiak për t'u mbrojtur në liri, sipas pretendimeve të parashtuesit të kërkesës, është shkelje e të drejtave të tij kushtetuese të garantuara me nenet 29 dhe 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 dhe nenin 6 të KEDNJ-së.
57. Prandaj, para se të vazhdojë me analizimin e bazueshmërisë së pretendimeve të parashtuesit të kërkesës, Gjykata duhet të theksojë se në këtë kërkesë nuk do të merret me thelbin e përgjegjësisë penale të parashtuesit të kërkesës, por ekskluzivisht me çështjet e ngritura nga parashtuesi i kërkesës, të cilat kanë të bëjnë me procedurën që ai ka zhvilluar në lidhje me anulimin e aktvendimit [PKR. nr. 170/2020] të Gjykatës Themelore përmes të cilit i është shfuqizuar arresti shtëpiak. Pikërisht këto pretendime Gjykata do t'i shqyrtojë në pajtim me nenin 29 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së dhe nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.

Pretendimet lidhur me shkeljen e nenit 29 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së

58. Gjykata rikujton se procedura gjyqësore konkrete e kontestuar nga parashtruesi i kërkesës ka të bëjë me procedurën e vazhdimit të masës së paraburgimit pas shpalljes së aktgjykimit të shkallës së parë në lidhje me përgjegjësinë e tij penale.
59. Pikërisht parashtruesi i kërkesës e lidh shkeljen e të drejtave të tij kushtetuese me vazhdimin e masës së paraburgimit nga Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme pas shpalljes së aktgjykimit të shkallës së parë në lidhje me përgjegjësinë e tij penale, të cilën parashtruesi i kërkesës e konsideron si shkelje të të drejtave të tij kushtetuese të garantuara me nenin 29 dhe nenin 5 të KEDNJ-së. Më konkretisht, parashtruesi i kërkesës konsideron se këto shkelje të Kushtetutës dhe KEDNJ-së kanë ndodhur për shkak se Gjykata Themelore nxori aktvendimin [PKR. nr.170/2020], përmes të cilit është hequr masa e arrestit shtëpiak dhe i ka mundësuar të mbrohet në liri, por që prokuroria ka parashtruar ankesë të paligjshme në Gjykatën e Apelit. Në këtë drejtim, parashtruesi i kërkesës thekson se Gjykata Themelore, me rastin e nxjerrjes së aktvendimit të saj, i është referuar nenit 190 të KPP-a, duke udhëzuar *“palët e pakënaqura se mund të ushtrojnë ankesë drejtuar Gjykatës së Apelit, në afat prej (48) orëve me paralajmërimin se, ankesa nuk pezullon ekzekutimin e aktvendimit”*. Prandaj, parashtruesi i kërkesës konsideron se vetë pranimi i ankesës së Prokurorisë, nga Gjykata e Apelit, ishte jo vetëm e palejuar, por edhe arbitrare dhe e paligjshme.
60. Rrjedhimisht, rezulton se aktvendimet e kontestuara dhe aktgjykimi me të cilin caktohet mbajtja e parashtruesit të kërkesës në paraburgim është nxjerrë pas *“aktgjykimit dënues”* të Gjykatës Themelore. Nga sa më sipër del se privimi i lirisë së parashtruesit të kërkesës bie nën nenin 5 paragrafi 1 pika (a) të KEDNJ-së.
61. Prandaj, Gjykata do të shqyrtojë pretendimet e mësipërme të parashtruesit të kërkesës në kontekst të së drejtës së tij për liri dhe siguri, të garantuar me nenin 29 Kushtetutës në lidhje me nenin 5 paragrafi 1 pika (a) të KEDNJ-së. Në këtë drejtim, Gjykata thekson se të drejtat dhe standardet që duhet të garantohen në rast të privimit të lirisë janë interpretuar gjerësisht nga Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ) përmes praktikës së saj gjyqësore, në përputhje me të cilën Gjykata, sipas nenit 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë.
62. Prandaj, në lidhje me pretendimin për shkelje të nenit 29 [E Drejta e Lirisë dhe Sigurisë] të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 (E drejta për liri dhe siguri) e KEDNJ-së, Gjykata i referohet parimeve dhe standardeve të përcaktuara si në praktikën e saj gjyqësore, ashtu edhe në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së në lidhje me masën e vazhdimit të paraburgimit.
63. Në lidhje me pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të të drejtave nga neni 5 i KEDNJ-së, Gjykata Kushtetuese vë në dukje praktikën e qëndrueshme të GJEDNJ-së sipas të cilës personat e ndaluar pas nxjerrjes së aktgjykimit dënues të shkallës së parë, pavarësisht nëse kanë qenë ose jo më parë në paraburgim, janë në një situatë të parashikuar nga neni 5 (1) (a) i KEDNJ-së. Konkretisht, neni 5 paragrafi 1 pika (a) i KEDNJ-së parashikon mundësinë e *“kur burgoset ligjërisht pas një dënimi të dhënë nga një gjykatë kompetente”*, ku shprehja *“aktgjykim dënues”* nuk mund të interpretohet në mënyrë kufizuese, përkatësisht që i referohet vetëm një aktgjykimi të formës së prerë (shih GJEDNJ,

[Wemhoff kundër Gjermanisë](#), aktgjykim i 27 qershorit 1968, Seria A, nr. 7, paragrafi 9). Gjithashtu, “ligjshmëria” e paraburgimit nuk kërkon një aktgjykim të ligjshëm, por vetëm paraburgim të ligjshëm, që do të thotë se paraburgimi duhet të jetë në përputhje me ligjin e brendshëm dhe me GJEDNJ-në. Për më tepër, neni 5 paragrafi 1 pika (a) kërkon ekzistencën e një lidhjeje shkakësore, jo vetëm kronologjike, midis aktgjykimit dënues dhe ndalimit për atë arsye (shih rastin e GJEDNJ-së, [Van Droogenbroeck kundër Belgjikës](#), aktgjykim i 25 prillit 1983, Seria A, numri 63, paragrafi 35).

64. Në rastin konkret, Gjykata Kushtetuese konsideron se situata e parashtruesit të kërkesës duhet të vlerësohet saktësisht në lidhje me nenin 5 paragrafi 1 pika (a) të KEDNJ-së, dhe të vlerësohet nëse janë përmbushur të dy kriteret e kërkuara me këtë nen. Konkretisht, parashtruesi i kërkesës është shpallur fajtor me aktgjykimin e shkallës së parë jo përfundimtar të Gjykatës Themelore për veprën penale “*Shtytje në kryerjen e vrasjes së rëndë nga neni 147 par. 3 dhe 9 lidhur me nenin 24 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës*”. Me aktgjykimin e mësipërm parashtruesi i kërkesës është dënuar me 25 vjet burg. Kësisoj, rezulton se ekziston një aktgjykim dënues që i parapriu vendimit për vazhdimin e paraburgimit. Konkretisht, pas shpalljes së aktgjykimit për përgjegjësinë penale, Gjykata Themelore nxori edhe aktvendimin për heqjen e arrestit shtëpiak dhe mundësinë që parashtruesi i kërkesës të mbrohet në liri. Megjithatë, me aktvendimin e Gjykatës së Apelit sipas ankesës së Prokurorisë është anuluar aktvendimi i Gjykatës Themelore, me ç’rast Gjykata e Apelit i caktoi parashtruesit i kërkesës “*masën e paraburgimit që do të zgjas deri sa aktgjykimi të merr formën e prerë, por jo më shumë se koha e dënimit të shqiptuar në aktgjykimin e gjykatës themelore*”. Aktvendimi i Gjykatës së Apelit u vërtetua nga Gjykata Supreme fillimisht me aktvendim dhe më pas me aktgjykim, i cili është objekt i kontestimit në këtë gjykatë.
65. Duke pasur parasysh këtë, Gjykata vëren se në rastin konkret ekziston edhe një lidhje e drejtpërdrejtë shkakësore midis aktgjykimit dënues dhe vendimit për vazhdimin e paraburgimit.
66. Për më tepër, në lidhje me pajtueshmërisë së aktvendimit të kontestuar të Gjykatës së Apelit, si dhe të aktgjykimit të Gjykatës Supreme me ligjin brendshëm, Gjykata konstaton se gjykatat e rregullta me aktvendimet dhe aktgjykimin e kontestuar ia vazhduan paraburgimin e parashtruesit të kërkesës pas shqiptimit të aktgjykimit dënues të shkallës së parë në pajtim me dispozitën e nenit 366 të KPP-së, i cili përcakton se Gjykata, kur vendos një dënim me burgim, mund t’ia vazhdojë paraburgimin e të pandehurit nëse është e nevojshme për mbarëvajtjen e procedurës penale, duke marrë parasysh të gjitha rrethanat që lidhen me kryerjen e veprës penale, përkatësisht personalitetin e kryerësit. Vendosja ose vazhdimi i paraburgimit pas shpalljes së aktgjykimit të shkallës së parë, sipas kësaj dispozite, nuk lidhet në mënyrë strikte me ekzistencën e shkaqeve të paraburgimit të parashikuara në nenin 184 të KPP-së.
67. Zgjidhja ligjore e parashikuar me nenin 366 të KPP-së tregon se ky është një lloj i ri paraburgimi që lidhet me një fazë të re të procedurës penale pas shpalljes së aktgjykimit të shkallës së parë. Parakusht për caktimin e paraburgimit në pajtim me dispozitën e lartpërmendur ligjore, është që është shpallur aktgjykimi me të cilin i pandehuri shpallet fajtor dhe me të cilin është shqiptuar dënim me burg.
68. Megjithatë, Gjykata thekson se kjo nuk do të thotë se në zbatimin e kësaj dispozite, përveç rrethanave që lidhen me kryerjen e veprës penale, përkatësisht personalitetin e kryerësit, nuk mund të merren parasysh edhe bazat sipas nenit 184, paragrafi 1 të KPP-së, të cilat janë

relevante në secilën fazë të procedurës penale, por se rrethanat që lidhen me këto shkaqe të paraburgimit shqyrtohen në lidhje me të gjitha faktet e tjera, përkatësisht rrethanat që mund të klasifikohen sipas konceptit ligjor të rrethanave që lidhen me kryerjen e veprës penale, përkatësisht rrethanat që lidhen me personalitetin e kryerësit. Në këtë drejtim, është çështje e vlerësimit të gjykatës në secilin rast konkret se cilat janë faktet që mund të klasifikohen si rrethana që lidhen me kryerjen e veprës penale, respektivisht rrethana që lidhen me personalitetin e kryerësit, si dhe nëse ato kanë ndikim në mbarëvajtjen e procedurës penale.

69. Lidhur me këtë, Gjykata, duke shqyrtuar nenin 184, paragrafin 1 të KPP-së, vëren se paragrafi në fjalë përcakton specifikisht kur masa e vazhdimit së paraburgimit në përputhje me nenin 366 të KPP-së mund t'i caktohet një personi të dënuar me aktgjykim të gjykatës. Më konkretisht, neni 184 (1) përcakton se *“Gjykata mund të caktojë paraburgim ndaj një personi vetëm nëse në mënyrë të qartë ka gjetur se: 1.1. ekziston dyshim i bazuar se personi i tillë ka kryer veprë penale; dhe të përmbushet njëri nga kushtet e mëposhtme:*

“1.2.1. kur ai fshihet, kur identiteti i tij nuk mund të vërtetohet ose kur ekzistojnë rrethana të tjera që tregojnë se ekziston rrezik i ikjes së tij; 1.2.2. kur ka arsye për të besuar se ai do të asgjësojë, fshehë, ndryshojë ose falsifikojë provat e veprës penale, ose kur rrethanat e posaçme tregojnë se ai do të pengojë rrjedhën e procedurës penale duke ndikuar në dëshmitarë, në të dëmtuarit apo në bashkëpjesëmarrësit; ose 1.2.3. kur pesha e veprës penale, mënyra ose rrethanat në të cilat është kryer vepra penale, karakteristikat e tij personale, sjellja e mëparshme, ambienti dhe kushtet nën të cilat ai jeton ose ndonjë rrethanë tjetër personale tregojnë rrezikun se ai mund ta përsërisë veprën penale, ta përfundojë veprën e tentuar penale ose ta kryejë veprën penale për të cilën është kanosur ta kryej”.

70. Në rastin konkret, Gjykata konstaton se Gjykata e Apelit dhe më pas edhe Gjykata Supreme fillimisht anuluan aktvendimin [PKR. nr. 170/2020] të Gjykatës Themelore, duke theksuar se *“Gjykata e shkallës së parë në aktvendimin e saj nuk ka dhënë arsye të mjaftueshme lidhur me peshën dhe përshtatshmërinë e mosvazhdimit të masës së arrestit shtëpiak”,* duke deklaruar qartë, se ekziston nevoja e vazhdimit të paraburgimit të parashtruesit të kërkesës pas shpalljes së aktgjykimit të shkallës së parë, për shkak të rrethanave që lidhen me kryerjen e veprës penale dhe personalitetit të të pandehurit, me ç'rast vendimet e tyre i kanë bazuar në faktin se parashtruesi i kërkesës është dënuar me burgim për veprën penale *“Shtytje në kryerjen e vrasjes së rëndë nga neni 147 par. 3 dhe 9 lidhur me nenin 24 të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës”,* i cili në vetvete përfaqëson *“se vepra penale është e rëndë dhe se dënimi i shqiptuar nga gjykata e shkallës së parë është i lartë”,* si dhe se *“i pandehuri kishte qëndruar në arrati për një kohë të gjatë”,* dhe se kjo paraqet *“rrezikun e lartë të i pandehuri që ai sërish mund ti qaset arratis dhe të vështirësoj zbatimin e procedurës penale deri në përfundimin e plotë të kësaj çështje penale”.*

71. Prandaj, është mëse e qartë se arsyeja e vazhdimit të paraburgimit nga Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme ndër të tjera, u bazua në dispozitat e nenit 184, paragrafi 1, nënparagrafi 1.2.1, i cili thotë *“[...] ose kur ekzistojnë rrethana të tjera që tregojnë se ekziston rrezik i ikjes së tij,* si dhe në nënparagrafin 1.2.3, i cili në pjesën përkatëse thotë *“[...] kur pesha e veprës penale, mënyra ose rrethanat në të cilat është kryer vepra penale, karakteristikat e tij personale, sjellja e mëparshme [...]”.*

72. Për sa më sipër, Gjykata konstaton se masa e vazhdimit të paraburgimit, e vendosur nga Gjykata e Apelit dhe më pas e vërtetuar fillimisht me aktvendim dhe më pas me aktgjykim të Gjykatës Supreme, është në pajtim me ligjin dhe e njëjta është e paraparë me ligj.
73. Më tej, në lidhje me pretendimin e parashtruesit të kërkesës se ankesa e Prokurorit e parashtruar kundër aktvendimit [PKR. nr. 170/2020] të Gjykatës Themelore është e kundërligjshme, Gjykata konstaton se këto pretendime janë trajtuar si nga Gjykata e Apelit, ashtu edhe nga Gjykata Supreme. Më konkretisht në lidhje me këtë pretendim ankimor, konkluzioni i Gjykatës së Apelit ishte *“duke qenë se ka një vendim të gjykatës së shkallës së parë me të cilin ka ndërprerë masën e arrestit shtëpiak, [...] , prokurori ka parashtruar ankesë për shkakun e ndërprerjes ku edhe ka vlerësuar se ka arsye për caktimin e masës së paraburgimit pas shpalljes së aktgjykimit”*, ndërsa në mbështetje të të njëjtit pretendim ankimor, konkluzioni i Gjykatës Supreme *inter alia* ishte: *“ankesa (e Prokurorisë) nuk është e kundërligjshme, por është e drejtë dhe e ligjshme (siç me të drejtë janë udhëzuar palët për të drejtën e ankesës në aktvendimin e shkallës së parë), si dhe kategori kushtetuese, po ashtu edhe gjykata e shkallës së dytë, duke vepruar sipas ankesës, ka të drejtën dhe kompetencën që konform gjetjeve të ndryshojë (si në rastin konkret) vendimin e gjykatës së shkallës së parë.”*
74. Duke pasur parasysh të gjitha sa më sipër, Gjykata konkludon se nuk janë të bazuara pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të të drejtave nga neni 29 i Kushtetutës në lidhje me nenin 5 paragrafi 1 i KEDNJ-së, kur aktvendimi për caktimin e paraburgimit bazohet në një dispozitë ligjore që përcakton se kur gjykata, me një aktgjykim jo të formës së prerë shqipton dënimin me burgim, mund të caktojë, përkatësisht të vazhdojë paraburgimin e të pandehurit, nëse kjo është e nevojshme për zhvillimin e papenguar të procedurës, duke marrë parasysh të gjitha rrethanat që lidhen me kryerjen e veprës penale ose personalitetin e kryesit të veprës penale, dhe kur gjykata ka shqyrtuar rrethanat e mësipërme që përbëjnë shkaqe të paraburgimit, në kuptim të dispozitës së nenit 366 të KPP-së, dhe ka arsyetuar në mënyrë të detajuar në kuptim të kushteve të përcaktuara me nenin 184 të KPP-së, dhe në një mënyrë që Gjykata Kushtetuese nuk e konsideron arbitrare.
75. Rrjedhimisht, marrë parasysh të gjitha parimet e lartcekura dhe zbatimin e tyre në rastin konkret, Gjykata konkludon se pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të të drejtave të garantuara nga neni 29 i Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 5 të KEDNJ-së, duhet të shpallen të papranueshme si qartazi të pabazuara, sepse ky pretendim kualifikohet si pretendim që i takon kategorisë (ii) *“mungesë e dukshme ose evidente e shkeljes”*. Rrjedhimisht, ky pretendim është qartazi i pabazuar në baza kushtetuese, siç përcaktohet në paragrafin (2) të Rregullit 34 të Rregullores së Punës.

Pretendimet për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së

76. Në fillim, Gjykata vëren se në përkitazi me shkeljen e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës thekson tri shkelje, përkatësisht, a) të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor; b) prezumimin e pafajësisë; c) ndalimin e zbatimit arbitrar të ligjit.
- a) *Shkelja e së drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor*
77. Në mbështetje të kësaj shkeljeje, parashtruesi i kërkesës thekson se *“Gjykata Supreme nuk ka përmbushur në mënyrë flagrante standardin kushtetues të një vendimi gjyqësor të*

arsyetuar, përkatësisht se nuk ka trajtuar shumicën e pretendimeve kryesore të ngritura nga parashtruesi i kërkesës dhe se në arsyetimin e saj mungonte një lidhje logjike midis fakteve të rastit dhe dispozitave ligjore të zbatuara, si dhe gjykata ka shpërfillur në tërësi përgjigjen ndaj pretendimeve për mungesën e një baze ligjore që i mundëson prokurorisë që përmes ankesës të paraqesë kërkesë për caktimin e paraburgimit, si rrethanë in peius”.

78. Gjykata thekson se sipas praktikës së konsoliduar gjyqësore, GJEDNJ konsideron se, bazuar në parimet e administrimit të duhur të drejtësisë, vendimet e gjykatave dhe tribunaleve duhet t'i theksojnë në mënyrë të duhur arsyet në të cilat ato mbështeten (shih [Tatishvili kundër Ruisë](#), nr. 1509/02, Aktgjykim i GJEDNJ-së i 22 shkurtit 2007, paragrafi 58; [Hiro Balani kundër Spanjës](#), GJEDNJ, kërkesa nr.18064/91, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994, para.27; [Higgins dhe të tjerët kundër Francës](#), GJEDNJ, kërkesa nr.134/1996/753/952, Aktgjykim i 19 shkurtit 1998, paragrafi 42; [Pappon kundër Francës](#), GJEDNJ, kërkesa nr. 54210/00, Aktgjykim i 7 qershorit 2001).
79. Përveç kësaj, GJEDNJ-ja ka konstatuar se autoritetet kombëtare gëzojnë liri të konsiderueshme në zgjedhjen e mjeteve të përshtatshme për të siguruar se sistemet e tyre gjyqësore janë në përputhje me kërkesat e nenit 6 (1) të KEDNJ-së, por gjykatat duhet “t'i tregojnë me qartësi të mjaftueshme bazat që kanë shërbyer për nxjerrjen e vendimeve të tyre” (Shih [Hadjianastassiou kundër Greqisë](#), Aktgjykim i GJEDNJ-së, i 16 dhjetorit 1992, paragrafi 33).
80. Sipas praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, funksioni thelbësor i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve se ato janë dëgjuar. Për më tepër, një vendim i arsyetuar i jep një pale mundësinë për t'u ankuar kundër tij, si dhe mundësinë e shqyrtimit të vendimit nga një organ i apelit. Vetëm duke dhënë një vendim të arsyetuar mund të ketë kontroll publik të administrimit të drejtësisë (shih *mutatis mutandis*; [Hirvisaari kundër Finlandës](#), nr. 49684/99, para.30, 27 shtator 2001; shih gjithashtu [Tatishvili kundër Ruisë](#), cituar më lartë, paragrafi 58).
81. Në përputhje me praktikën e GJEDNJ-së, Gjykata Kushtetuese e Kosovës ka theksuar se, megjithëse gjykatat nuk janë të detyruara të adresojnë të gjitha pretendimet e parashtruara nga parashtruesit e kërkesës, ato, megjithatë, duhet të adresojnë pretendimet qendrore për rastet e tyre (Shih *mutatis mutandis* rastin *IKK Classic*, Aktgjykim i 9 shkurtit 2016, paragrafi 53).
82. Duke shqyrtuar thelbin e pretendimeve të parashtruesit të kërkesës në kontekstin e arsyetimit të aktgjykimit të kontestuar nga parashtruesi i kërkesës, rikujton se Gjykata në pjesën e mëparshme të aktvendimit ka analizuar tashmë arsyetimin e dhënë nga Gjykata Supreme në lidhje me ligjshmërinë e vazhdimit të paraburgimit ndaj parashtruesit të kërkesës, duke konkluduar se masa e vazhdimit bazohet në bazat ligjore të nenit 366 të KPP-së në lidhje me nenin 184 të KPP-së, për të cilin Gjykata Supreme dha edhe një arsyetim të vlefshëm, të cilin kjo Gjykatë e konsideroi të ligjshëm.
83. Gjithashtu, Gjykata e gjen të pabazuar pohimin e parashtruesit të kërkesës në lidhje me pretendimin e paarsyeshmërisë së aktgjykimit për shkak se Gjykata Supreme ka shpërfillur t'i përgjigjet pretendimit të tij ankimor se pranimi i ankesës së Prokurorisë ndikon në parimin “in peius”.
84. Gjykata arriti në një përfundim të tillë pasi Gjykata Supreme, në kontekstin e këtij pretendimi, e shpjegoi atë në mënyrë të detajuar në aktgjykim, duke dhënë gjithashtu një

shpjegim krahasues të situatave të ndryshme që në mënyrë hipotetike mund të çonin në një rezultat tjetër të ankesës së Prokurorisë.

85. Më konkretisht, konkluzioni i Gjykatës Supreme ishte *“nëse i akuzuari Enver Sekiraqa, në momentin e shpalljes së aktgjykimit, do të ishte duke u mbrojtur në liri, atëherë ankesa e PSRK-së me propozim për caktimin e paraburgimit si në rastin konkret, do të kishte një kuptim tjetër.”*
86. Duke pasur parasysh të gjitha sa më sipër, Gjykata konsideron se aktgjykimi i Gjykatës Supreme plotëson kriteret e arsyetimit dhe se, si i tillë, është në pajtim me kërkesat e nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së.
87. Rrjedhimisht, marrë parasysh të gjitha parimet e lartcekura dhe zbatimin e tyre në rastin konkret, Gjykata konkludon se pretendimet e parashtruesit të kërkesës në lidhje me shkeljen e të drejtave e garantuara nga neni 31 i Kushtetutës, në lidhje me paragrafin 1 të nenit 6 të KEDNJ-së, duhet të shpallen të papranueshme si qartazi të pabazuara, sepse ky pretendim kualifikohet si pretendim që i takon kategorisë (iii) pretendime *“të pambështetura dhe të paarsyetuara”*. Në pajtim me këtë, ky pretendim është qartazi i pabazuar në baza kushtetuese, siç përcaktohet në paragrafin (2) të Rregullit 34 të Rregullores së Punës.

b) Prezumimi i pafajësisë

88. Në mbështetje të pretendimit të lartpërmendur për shkeljen e së drejtës për prezumimin e pafajësisë, parashtruesi i kërkesës konsideron se *„caktimi i masës së paraburgimit pa bazë të mbështetur ligjore dhe duke vepruar përmes një ankese të kundërligjshme, ka cenuar rëndë parimin e prezumimit të pafajësisë.”*
89. Së pari, Gjykata përsërit se procedura që është objekt vlerësimi në këtë Gjykatë kishte të bënte ekskluzivisht me masën e vazhdimit të paraburgimit të parashtruesit të kërkesës, për të cilën kishin vendosur gjykatat e rregullta. Prandaj, gjykatat e rregullta nuk u morën me çështjen e përgjegjësisë penale të tij sepse kjo është një çështje ligjore që do të vendoset vetëm nga gjykatat e rregullta. Në rastin konkret, gjykatat vendosën ekskluzivisht për përmbushjen e prezumimit ligjor nëse parashtruesi i kërkesës është në paraburgim ligjor apo jo.
90. Duke pasur parasysh këtë, Gjykata nuk do të merret me këtë pretendim në vijim të këtij aktvendimi, sepse para saj nuk ka një vendim gjyqësor mbi thelbin e procedurës penale mbi bazën e të cilit do të mund ta shqyrtonte këtë pretendim në kontekstin e një shkeljeje të mundshme.

c) Ndalimi i zbatimit arbitrar të ligjit

91. Gjykata gjithashtu nuk do të merret në thelb me pretendimin e parashtruesit të kërkesës për ndalimin e zbatimit arbitrar të ligjit, sepse parashtruesi i kërkesës nuk dha një shpjegim dhe argumente në kërkesë që do të kërkonin një shqyrtim të plotë të këtij pretendimi. Megjithatë, Gjykata mund të deklarojë se gjatë procedurës së shqyrtimit të pretendimeve të tjera të parashtruesit të kërkesës, është plotësisht e bindur se Gjykata e Apelit dhe Gjykata Supreme kanë vepruar në tërësi në pajtim me kërkesat e dispozitave ligjore përkatëse, duke respektuar parimin e ndalimit të zbatimit arbitrar të ligjit.

Përfundim

92. Prandaj, duke marrë parasysh të gjitha shtjellimet dhe konstatimet e mësipërme, Gjykata konkludon se: (I) pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të nenit 29 të Kushtetutës në lidhje me nenin 5 të KEDNJ-së, cilësohen si pretendime (ii) “*me mungesë të dukshme ose evidente të shkeljes*”, (II) pretendimet e parashtruesit të kërkesës për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, në tërësi, konsiderohen të jenë (iii) pretendime “*të pambështetura ose të paarsyetuara*”. Prandaj, kërkesa e parashtruesit të kërkesës duhet të deklarohet në tërësinë e saj e papranueshme si qartazi e pabazuar në baza kushtetuese, siç përcaktohet në paragrafin (2) të rregullit 34 të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Kosovës, në pajtim me nenet 113.1 dhe 113.7 të Kushtetutës, nenin 20 të Ligjit dhe rregullin 34 (2) të Rregullores së punës, më 2 korrik 2025, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T 'UA KUMTOJË këtë aktvendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë aktvendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky Aktvendim hyn në fuqi në ditën e shpalljes në Gazetën Zyrtare në pajtim me paragrafin 5 të nenit 20 të Ligjit;

Gjyqtari raportues

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Radomir Laban

Nexhmi Rexhepi